

[Finansministeren.]

rejst? Det blev nemlig rejst af Erhvervenes Fællesudvalg om Skattespørgsmål. Nej, man afviste det. Nu går vi altså noget ved det.

Der har mange gange været rejst det spørgsmål ikke mindst inden for landbruget, om man ikke kunne finde en ordning, sådan at de unge, der ville bygge videre ved at erhverve en større gård, ikke behøvede at betale skatten. Det fremgår af betænkningen, det er endda nævnt som et specielt eksempel. Dette gennemfører den nuværende regering. Der sker her en meget, meget stor ændring i hele lovgivningen om beskættning af særlig indkomst, en virkelig gennemgribende ændring til fordel for dansk erhvervsliv, som giver øgede muligheder for bevægelighed inden for erhvervslivet.

Derfor er jeg altså ikke ked af, at vi gennemfører denne lovgivning. Jeg tror, mange er enige med os i, at der måtte en skærpelse til af disse skattesatser, og når vi så yderligere imødekommer et gammelt ønske hos erhvervslivet om, at man kan lade pengene stå i indtil 15 år, hvis man flytter, og det gælder altså også landbruget, så tror jeg, man kan sige, at det er en god lovgivning, vi nu har fået på det område. Jeg har i hvert fald god samvittighed som socialdemokratisk finansminister ved at være med til sammen med flertallet i folketingetsudvalget at gennemføre en sådan lovgivning.

Det var det med flytningen, det har jo spillet en vis rolle. Så er der spørgsmålet om branderstatningerne, hvor særlig hr. Juul-Madsen brugte nogle stærke ord. Nu var det ikke så meget hr. Juul-Madsen — i hvert fald i de samråd, jeg var med til — der rejste dette spørgsmål, det var hr. Dahlgaard, men all right, jeg skal ikke blande mig ind i, hvem der prøver på at komme mest frem i rampelyset i offentligheden. Hvad sagde hr. Juul-Madsen egentlig om dette spørgsmål med branderstatningerne ved første behandling? Jeg har tilladt mig at slå efter i Folketingstidende. Det, hr. Juul-Madsen dengang især ankede over, var, at man i tilfælde af en branderstatning efter finansministerens forslag skulle ud — jeg bruger de udtryk, der står — „på lånemarkedet for at kunne betale kapitalvindingsskat“. Det var det, hr. Juul-Madsen sagde ved førstebehandlingen, og det var det, han bebrejdede finansministeren. Nu har jeg altså til 100 pct.

imødekommet hr. Juul-Madsen. Han skal ikke ud på lånemarkedet. Staten lader pengene stå, ikke bare i 15 år med en rimelig afdragsordning, også på det punkt har jeg jo været imødekomme i udvalget og sagt: ja men så lad da pengene stå indtil ejerskifte, indtil han sælger. Så kan man vel ikke forlange mere. Jeg har altså til 100 pct. opfyldt, hvad hr. Juul-Madsen og dermed de konservative bad mig om ved første behandling. Men jeg forstår, man skal altså ikke være imødekomme, for så bliver der bare stillet nye forslag om, at man kunne gøre det endnu bedre.

Jeg vil godt belyse disse eksempler en lille smule. Jeg tror, det er nødvendigt efter den blæst, der har stået omkring det i offentligheden. Vi har jo hørt, at det er fhv. indenrigsminister hr. H. C. Tofts ejendom, det drejer sig om: Den er dog heldigvis ikke brændt endnu — eller måske, jeg ved ikke, om man burde ræsonnere omvendt, der er i hvert fald noget i taleksemplet, der kunne give anledning til det. Lad os se lidt på det eksempel. Netop dette eksempel har gjort mig betænkelig ved at gå videre, det vil jeg gerne sige til hr. Juul-Madsen. Jeg har nemlig hele tiden været, skal vi sige „blød“ på det punkt med branderstatningerne. Jeg vil godt have en ordning, hvorom man kan sige med sikkerhed, at det er rimeligt, det, vi laver. Men jeg må sige, at virkningen af hr. Juul-Madsens eksempel på mig har bestemt ikke været positiv i den retning, nærmest det modsatte, og det vil fremgå af det, jeg siger nu.

Vi har et eksempel, hvor en ejendom er vurderet ved 13. almindelige vurdering til 185.000 kr. og der er en branderstatning på 760.000 kr. Det vil altså sige, hvis vi følger hr. Juul-Madsen, at vedkommende skal have en splinterny gård til 760.000 kr., altså bygningerne, og dermed får en betydelig stigning i sin reelle formue. Selv om man kan sige, at han kan ikke sælge den til 760.000 kr., hvis den skulle sælges, så kan han måske sælge den til 600.000 kr. Der er en meget betydelig stigning i den reelle formue, jeg vil anslå den til en 300.000-400.000 kr. Det er den første virkning. Vedkommandes årlige renteudgift er ganske uændret; der står vel stadig væk de prioriteter, som der stod, før den brændte, og de skal selvfølgelig betales. Renteudgiften er altså uæn-